

hageligt Enten—Eller, Valget mellem enten at gaa med til en Lovaffattelse, som man har overmaade meget at indvende imod, som kun i meget ringe Grad tilfredsstillende os Duffer — eller skyde det Tidspunkt ud i det ubestemmelige, det Tidspunkt, da man overhovedet kan haabe at faa denne store og vigtige Sag bragt ind under Lovgivningsmagtens almindelige Forum, og jeg skal ligeledes tilstaa, at, naar Valget, hvis det, som jeg tror, til syvende og sidst kommer til at foreligge saaledes, skal træffes mellem disse to Alternativer, vil det i alt Fald for mig være ganske overordentlig tilskyndende til at vælge det sidste Alternativ, dette, at Sagen er saa stor. Thi jeg er ikke paa nogen Maade blind for, hvilken overordentlig Betydning, det kan have for Rigsdagen og derigennem for hele vort Samfund, at faa Statsbanedriften ind under sin Behandling. Jeg siger ikke, at det for Tiden har saa overmaade stor Betydning, men det kunne vi vel alle være enige om, at et Personkifte i Ministeriet kan med et Slag forandre dette Forhold ganske overordentlig betydelig. Jeg vil derfor for mit personlige Bedkommende være villig til at gaa meget vidt i Indrømmelser for at bringe et Resultat ud af det Lovgivningsæmne, som her foreligger, men kan det kun naas paa Bekostning af, at man skal ofre hele det Princip, som man fra første Dag har holdt paa, hele det Princip, som man fremdeles maa anse for at være det eneste mulige, for saa vidt det trafikerende Publikums Tarv skal tilfredsstilles, vil jeg indrømme, at det vil blive lidt haardt at gaa paa. Som sagt, jeg haaber, at det høje Ting vil følge Udvalgets Flertal i dets Indstilling om, at man udstemmer de af Landstinget i Lovforslaget indsatte 7 ny Paragraffer og derimod atter indsætter Folketingets 5 første Paragraffer, saaledes som de bleve vedtagne ved 3dje Behandling.

Jeg haaber ligeledes, at der ikke behøves mange Ord for at formaa det høje Ting til at gaa med ogsaa til de øvrige af Udvalgets Flertal stillede Forslag, thi det er jo i Forhold til Hovedforslaget under Nr. 1 kun Smaating. Vædringsforslaget under Nr. 2 til § 8 har jo kun aldeles formel Betydning, idet det nemlig er en Følge af Vedtagelsen af Forslaget under Nr. 1, og Forslaget under Nr. 3 er en nødvendig Følge af, at man udstemmer Landstingets § 7. Landstingets § 7 har nemlig nødvendiggjort for Landstinget at tage ganske de samme Ord ud af Folketingets Lovforslag, som man her under

Nr. 3 foreslaar at sætte ind paa ny. — Hvad angaar Vædringsforslaget Nr. 4, der omfatter Bestillingsstilling, kan jeg ikke antage, at man vil modsætte sig, at man her vender tilbage til det samme, som blev vedtaget ved 3dje Behandling. Forfælleren er her saa betydelig mellem Landstingets og Folketingets Standpunkt, at det næppe paa det nuværende Standpunkt af Forhandlingerne vil kunne tænkes, at man kan komme til noget, der kan tilfredsstillende begge Ting, det, som Folketinget har foreslaaet at give som Bestillingsstilling, 2,100 Kr., medens det Landstinget har vedtaget, er 10,800 Kr. om Aaret. Her er Forfælleren saa betydelig, at jeg anser det for absolut det rigtigste, at man lader hvert af Tingene beholde sin Ansættelse indtil videre paa dette Punkt. — Noget lignende gælder med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 5, idet Landstinget gennemgaaende har forandret de Ansættelser af Time- og Dagpenge for Statsbanedriftens Funktionærer, som Folketinget har anset for passende, jeg skal iøvrigt indrømme, at paa et Par enkelte Punkter kunde der være Grund til at foretage en mindre Forandring i det, som Folketinget har vedtaget, men det er ogsaa af en saadan Vætskaffenhed, at det, som jeg antager, Folketinget vilde kunne gaa ind paa, vil rimeligvis aldeles ikke kunne tilfredsstillende Landstinget. — Dernæst kommer Vædringsforslagene Nr. 6 og 7, som gaa ud paa at stille Togpersonalet, det kørende Personale, noget gunstigere med Hensyn til Pensionsberegningen end hele det øvrige Personale. Det har hele Tiden i de Aar, denne Sag har ligget til Behandling i Folketingets Udvalg, staaet klart for Udvalget, at dette Personale og da navnlig visse Funktionærpladser havde et berettiget Krav paa at blive saaledes stillet med Hensyn til Pensionen, at det kunde opnaa fuld Pension efter en noget kortere Tjenestetid end hele det store Personale, der gør Tjeneste f. Eks. ved Stationerne, idet det næppe kan bestrides, at Tjenesten f. Eks. som Lokomotivfører, Fyrbøder eller Konduktør paa de sjællandske Baner og flere andre lignende Stillinger er i en ganske anden Grad opslidende, og for Lokomotivførernes og Fyrbødernes Bedkommende tillige i aandelig Henseende opslidende end nogen anden Stilling ved Statsbanedriften. Den Mand, der ikke kan eller vil erkende, at Stillingen som Lokomotivfører f. Eks. paa et Kattiløg er i den Grad legemligt og aandeligt anspændende, at næsten ingen anden Livsstilling kan sammenlignes dermed, den Mand har ingen Sunde kørt paa et Lokomotiv. Jeg tror derfor, at disse Vædringsforslag ere